

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Mráкотou v právní věci žalobce **L. L.**, zastoupeného JUDr. Marií Emilií Grossovou Ph.D., advokátkou se sídlem Prostějov, Zborov 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.6.2009 č.j. KUOK 52406/2009, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.6.2009 č.j. KUOK 52406/2009, kterým bylo změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí města Prostějova, Komise pro projednávání přestupků, ze dne 18.3.2009 č.j. :PVMU 38065/2009 16a (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž byl žalobce uznán vinným tím, že se dopustil přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o přestupcích“), tím, že dne 26.1.2009 na Městském úřadě Prostějov, odboru sociálních věcí, na Školní ulici 4 v Prostějově v kanceláři č. 321 při úředním jednání napadl slovně dávkové specialisty Mgr. M. Š. a D. M. (dále jen „navrhovatelky“) tak, že jim řekl, že jsou rasisti, že mají

právo jen držet hubu a poslouchat, protože on může říkat, co chce, že jsou ve spiknutí se starostou a tajemníkem a podílejí se na vytlačení romského etnika. Mgr. M. Š. navíc řekl, že nemá ráda Romy proto, že ji asi někdy nějaký Rom odmítl jako ženu. Těmito výroky Mgr. M. Š. a D. M. ublížil na cti tím, že je urazil. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce namítl, že mu nebyla dána možnost, aby se v řízení hájil, protože správní orgán I. stupně lže, pokud tvrdí, že byl obeslán. Pokud navrhovatelky nazval rasistkami, tak si nejdříve žalovaný měl zjistit pravdivost jeho tvrzení, protože díky jim jeho rodina nedostala jednorázovou dávku na zaplacení nedoplatku za dodávku elektrického proudu a tato mu proto byla odpojena, z tohoto důvodu má také dluh na nájemném a jemu a jeho rodině hrozí ztráta bydlení. Namítl, že pokud někdo někoho z něčeho obviní, pak dotyčná osoba musí prokázat, že to není pravda a teprve poté to lze chápat jako urážku. Rovněž mu postupem správních orgánů bylo upřeno právo na obhajobu předkládáním důkazů. Požádal, aby krajský soud prověřil všechny dávky, o něž požádal se svou družkou D. P., protože jde o důkazy, z nichž je zřejmé, že po dlouhou dobu byl na něj činěn nátlak, několikrát musel zasahovat i veřejný ochránce práv a k důkazu navrhl provedení výslechu A. Š., která tyto skutečnosti potvrdí. Dosud je na něj vyvíjen nátlak, aby nebyl aktivní v sociální politice, protože Ministerstvo práce a sociálních věcí muselo několikrát měnit své metodické pokyny a stát musel vyplácet navíc zdravotně postiženým 2,5 miliardy Kč. Odkázal také na věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 38 Cad 38/2008.

Dále namítl, že žalovaný rozhodl o potvrzení výroků prvoinstančního rozhodnutí, aniž by přihlédl ke všem v odvolání tvzeným skutečnostem a dostatečně zjistil skutkový stav. Jeho rozhodnutí je proto nezákonné, kdy tuto nezákonnost spatřuje v nesprávném právním posouzení otázky, zda výraz „*rasisti*“, který ve vztahu k navrhovatelkám použil, je způsobilý urazit za konkrétních okolností jiného na cti. Je totiž také třeba přihlídnout k okolnostem, za nichž byl tento výraz použit, zda je vůbec možné navrhovatelky při výkonu státní správy takto urazit na cti, a to i s přihlédnutím k tomu, že navrhovatelky se při výkonu státní správy často setkávají i s lidmi v zoufalé životní situaci a z jejich úst pak označení někoho za „*rasisty*“ působí ne-li neškodně, tak s menší intenzitou. Urážku na cti je nutno posuzovat z obecného hlediska a nelze jakýkoliv případ, kdy se někdo cítí subjektivně být uražen na cti, kvalifikovat jako přestupek podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Je třeba také přihlížet a hodnotit jednak adresáta výroku, který se cítí být uražen na cti (zda např. při výkonu jeho funkce nelze předpokládat, že podobným označením může být vystaven častěji než běžný občan), dále subjekt, který se měl urážky na cti dopustit a okolnosti, za jakých k údajné urážce na cti mělo dojít.

Žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby s tím, že v řízení před správním orgánem I. stupně nedošlo k porušení procesních práv žalobce, přičemž oním obesláním měl zřejmě žalobce na mysli předvolání k ústnímu jednání u správního orgánu I. stupně, které však bylo žalobci řádně doručeno právní fikcí. Při posouzení věci se zabýval pouze těmi žalobcem v odvolání uvedenými skutečnostmi, které se přímo týkaly předmětu projednávané věci, a nezjišťoval skutečnosti, které dle žalobce měly vést k ověření pravdivosti jeho výroku „*rasisti*“, protože pravdivost či nepravdivost proneseného výrazu nemá vliv na posouzení, zda se žalobce urážky dopustil, není znakem skutkové podstaty přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a)

zákona o přestupcích. Žalobce se snaží bagatelizovat nebezpečnost svého jednání pro společnost a navodit stav, kdy dávkové specialistiky při výkonu státní správy vlastně urazit nelze, jelikož musí být vzhledem ke svému pracovnímu zařazení při své práci zvyklé na urážlivé výrazy ze strany svých klientů, kterým v jejich zoufalé situaci nelze mít užití takových výrazů „za zlé“. Tato argumentace žalobce je zcela nepřijatelná a nemůže ospravedlnit jeho jednání, které bylo posouzeno jako přestupek nejen proto, že se navrhovatelky cítily uraženy na cti, ale v neposlední řadě i s ohledem na to, že následek žalobcova jednání vůči nim je kryt jeho zaviněním přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti. Dále odkázal na napadené rozhodnutí.

Krajský soud již ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 25.1.2010, č.j. 58 Ca 25/2009-25, jímž napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, když vycházel z toho, že zjištěný skutkový stav nebyl účastníky řízení zpochybněn, neboť i sám žalobce předmětné výroky potvrdil a při hodnocení protiprávnosti těchto výroků zohlednil, že k předmětnému jednání žalobce došlo v rámci správního řízení, resp. úředního jednání, tj. když navrhovatelky byly v postavení představitelky orgánu veřejné správy. Proto dospěl krajský soud k závěru, že jednání žalobce nebylo možno postihnout podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ale podle ust. § 62 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Citovaný rozsudek krajského soudu ze dne 25.1.2010 však byl ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010, č.j. 2 As 35/2010-62, zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, když Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že mezi účastníky není sporu o skutkových okolnostech případu. Žalobce své výroky nepopírá a je zřejmé, že spornou se v projednávaném případě jeví výlučně otázka právního posouzení. Konstatoval, že aplikace ústavních norem v rozsudku krajského soudu ze dne 25.1.2010 za situace, kdy žalobcem nebyla uplatněna námitka, podle níž by jeho jednání mělo být postiženo namísto zákona o přestupcích správním řádem, je chybná, neboť čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zakotvuje zákaz retroaktivity v trestním řízení a současně průlom do této zásady v případě, když by retroaktivní postup byl ve prospěch pachatele. O výslovné akceptaci principu retroaktivního působení zákona ve prospěch pachatele v oblasti správního trestání svědčí ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož se odpovědnost za přestupek posuzuje nikoli podle zákona účinného v době spáchání přestupku, nýbrž podle pozdějšího zákona tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. V projednávané věci jde však o situaci odlišnou, protože pořádková pokuta upravená ust. § 62 odst. 2 správního řádu totiž představuje sankci za jinou skutkovou podstatu než přestupek zakotvený v ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Obě citované normy v době spáchání předmětného činu žalobcem platily vedle sebe a vztah mezi nimi nelze označit ani za konkurující. Nejednalo se tedy vůbec o problém retroaktivity, kdy by pozdější zákon nahrazoval zákon dřívější a není dán prostor pro přímou aplikaci čl. 40 odst. 6 Listiny. Krajský soud tedy neměl důvod překročit žalobní body a měl toliko posoudit jejich důvodnost. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pojem „*hrubě urážlivé podání*“, obsažený v ust. § 62 odst. 2 správního řádu, z hlediska smyslu i jazykového znění nelze vykládat tak, že se vztahuje na jakékoliv výroky účastníka řízení, učiněné vůči zaměstnancům správního úřadu. Pořádková pokuta ve smyslu citovaného zákonného ustanovení totiž má sloužit za účelem zajištění co možná

nejvíce plynulého a bezproblémového řízení. Jde tedy o ochranu zásadních zásad správního řízení, vymezených v úvodních ustanoveních správního řádu: šetření práv nabytých v dobré víře, minimalizace zásahů do právní sféry účastníků řízení, rychlost a hospodárnost řízení, rovnost účastníků apod. Ze zásady, že veřejná správa je službou veřejnosti a každý zaměstnanec správního úřadu je povinen se k dotčeným osobám chovat zdvořile a vstřícně (§ 4 odst. 1 správního řádu) však neplyne, že si musí nechat ze strany účastníka řízení vše nechat líbit. Primárním smyslem pořádkové pokuty podle citovaného zákonného ustanovení a jejím objektem je ochrana účelu správního řízení, nikoliv ochrana cti zaměstnance správního úřadu. Nelze tedy vyloučit, že excesivní jednání, kterého se dopustí (byť i) účastník správního řízení, může spadat do věcné působnosti zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud dále s poukazem na výklad pojmu „podání“ obsaženého v ust. § 62 odst. 2 správního řádu s přihlédnutím k ust. § 37 odst. 1 správního řádu konstatoval, že podáním je právní úkon, který je adresován správnímu orgánu. Jakkoliv toto podání může být značně neformální a často i nejasné, je vždy podstatný jeho obsah, při jehož konkretizaci poskytuje správní orgán potřebnou součinnost. Za podání však nelze považovat ústní invektivu, které se účastník řízení dopustí vůči zaměstnanci správního orgánu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ust. § 62 odst. 2 správního řádu dopadá na zcela odlišné situace, než která nastala v nyní rozhodované věci a která spočívala v osobních atacích na některé zaměstnankyně správního orgánu. Typové se jedná o případy, kdy se např. v písemné žádosti, vyjádření či jinému úkonu účastník dopustí hrubé urážky jiného účastníka řízení anebo rozhodujícího řízení. Podstatné je však, že toto podání má určitou relevanci z hlediska správního řízení. Naopak smyslu citovaného ustanovení by zjevně odporovalo, pakliže by tímto typem pořádkové pokuty byli trestáni účastníci řízení za urážky ryze osobní povahy, činěné nikoliv v rámci a formou úkonu ve správním řízení. Nejvyšší správní soud pak dále uzavřel, že je věcí samostatného posouzení krajského soudu, zda předmětné výroky žalobce založily skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 19.2.2009 podaly navrhovatelky u správního orgánu I. stupně návrh na projednání přestupku žalobce, kterého se měl dopustit tím, že se měl dopustit urážky na cti, a to dne 26.1.2009 na Městském úřadě Přerov, odboru sociálních věcí, v kanceláři č. 321 při úředním jednání, když si přišel podat žádost o jednorázovou dávku. Žádal dávku 100.000,- Kč na nedoplatek plynu a sdělil Mgr. Š., že si žádost podává z recese, neboť cikánům žádné „jednorázovky“ nedávají. Všem jim řekl, že jsou rasisti, že mají právo pouze držet hubu, pouze on se může rozkřikovat, říkat si, co chce a oni musí poslouchat. Dále řekl, že navrhovatelky jsou ve spiknutí se starostou a tajemníkem, že se všichni podílí na komplotu směřujícím k vytlačení romského etnika. Když poté žalobce odcházel, měl Mgr. Š. říci, že nemá ráda Romy proto, že ji asi někdy nějaký odmítl jako ženu. Navrhovatelky se jednáním žalobce cítily poškozeny na své cti, protože řádně vykonávají své zaměstnání a žalobce neměl důvod k tomu, aby je napadal a urážel. Správní orgán I. stupně poté žalobci oznámil zahájení přestupkového řízení s tím, že se měl dopustit přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích tím, že dne 26.1.2009 na Městském úřadě Prostějov, odboru sociálních věcí, na Školní ulici 4 v Prostějově, v kanceláři č. 321, při úředním jednání napadl slovně dávkové specialisty – navrhovatelky tak, že jim řekl, že jsou rasisti, že mají právo jen držet hubu a poslouchat, protože on může říkat, co chce,

že jsou ve spiknutí se starostou a tajemníkem a podílejí se na vytlačení romského etnika. Mgr. M. Š. navíc řekl, že nemá ráda Romy proto, že ji asi někdy nějaký Rom odmítl jako ženu. Těmito výroky měl navrhovatelkám ublížit na cti tím, že je urazil. Současně správní orgán I. stupně žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 18.3.2009 v 10:00 hod. Toto Oznámení a předvolání ze dne 20.2.2009 bylo žalobci doručováno do vlastních rukou na adresu P., R. 2332/12, žalobce však nebyl poštovním doručovatelem zastížen a zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 24.2.2009, kdy byla také zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky. Žalobce si však tuto zásilku nevyzvedl. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 18.3.2009 navrhovatelky na svém návrhu setrvaly s tím, že se cítí být poškozeny na své cti a urážlivé jednání žalobce se stupňuje, ve styku s nimi jedná nevhodně, jeho drzost se zvyšuje a měl by být potrestán, když se s tím nehodlají smířit. Z výpovědi svědkyně M. Z. soud zjistil, že s navrhovatelkami sedí v jedné kanceláři, byla tam i v době, kdy do kanceláře vstoupil žalobce dne 26.1.2009. Uvedla, že žalobce je znám svou agresivitou a nevhodným chováním a nebylo to poprvé, co pracovnice jejich odboru urážel. Žalobce je klientem Mgr. Š., ale jeho výroky dopadaly na všechny tři. Potvrdila, že žalobce řekl, že jsou rasisti, že mají právo jen držet hubu, že on si může říkat, co chce, že jsou všichni ve spiknutí včetně starosty a tajemníka proti Romům a nakonec ještě urazil Mgr. Š., kdy jí posměšně řekl, že asi nemá ráda Romy, protože ji nějaký Rom asi nechtěl. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 18.3.2009, v němž vyšel z výpovědi svědkyně Z. a dospěl k závěru, že k naplnění skutkové podstaty daného přestupku je třeba, aby byly proneseny urážlivé výroky a aby se adresáti cítili těmito výroky poškozeni na své cti. V daném případě pak není sporu o tom, že žalobce pronesl na adresu navrhovatelek urážlivé výroky a navrhovatelky se jimi cítí být poškozeny na své cti. Navíc žalobce urážel navrhovatelky zcela bezdůvodně, protože ony dělaly svou práci, při které se musí řídit platnými právními normami, nikoliv pocity či sympatiemi. Žalobci uložil maximální možnou pokutu, protože žalobce se dopustil urážky vůči dvěma osobám a jeho výroky byly obzvlášť zavrženíhodné. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že je jednatelem O.S.O.R-Dunera a jeho náplní je zabraňovat sociálnímu vyloučení romských rodin a několikrát kritizoval Městský úřad v Prostějově, že sociálně Romy vylučuje a nutí je ke krádežím s tím, že jako důkaz může postačit i fakt, že jeho rodina je bez elektriky, a to díky Mgr. Š., která spolupracuje s krajským úřadem na perzekuci jeho rodiny, která trvá několik let. Nelituje toho, že navrhovatelky nazval „rasisty“, neboť je to pravda. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím s tím, že tvrzení navrhovatelek, že k urážkám ze strany žalobce došlo, bylo podpořeno výpovědí svědkyně Z., není proto pochyb, že žalobce tyto výrazy skutečně použil. Ohledně slova „rasisti“ pak žalobce v odvolání potvrdil správnost skutkových závěrů správního orgánu I. stupně a dotkl se toho, zda tento výraz je skutečně urážkou. Žalovaný dospěl k závěru, že tomu tak skutečně je, kdy žalobcem použité výrazy jsou obecně způsobilé jiného urazit a ublížit mu tak na cti, o čemž žalobce přinejmenším mohl a měl vědět a lze mu přičíst zavinění minimálně ve formě nedbalosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný změnil jen ve vztahu k přesnému označení účastníků řízení (navrhovatelek).

K žalobním námitkám žalobce krajský soud shledává napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí je velmi obecné, žalobce v něm v zásadě jen obecně popisuje situaci romského etnika

a své rodiny, potvrzuje, že navrhovatelky nazval „*rasisty*“ s tím, že svá tvrzení doloží u soudu. Žalovaný se pak s těmito obecnými námitkami žalobce ve svém rozhodnutí vypořádal, poukázal zejména na to, že část z nich nemá vztah k projednávané věci, přičemž zhodnotil zjištěný skutkový stav (ten žalobce ostatně ani nijak nenapadl) a vyslovil své právní závěry. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, proč považoval odvolací námitky žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považoval skutečnosti předesílané účastníkem za nerozhodné (tj. netýkají se přímo projednávané věci), nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.

Podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že jej urazí nebo vydá v posměch.

Jak již bylo výše uvedeno, je v nyní projednávané věci nesporný skutkový stav, kdy žalobce nijak nezpochybňuje, že použil vůči navrhovatelkám výrazu „*rasisti*“ tuto skutečnost ve svém odvolání i podané žalobě dokonce potvrzuje s tím, že jde o tvrzení pravdivé. Rovněž tak žalobce ani nijak v rámci svých žalobních námitek nepopírá a ani jinak nezpochybňuje, že dále navrhovatelkám sdělil, že „*mají právo jen držet hubu a poslouchat, protože on může říkat, co chce, že jsou ve spiknutí se starostou a tajemníkem a podílejí se na vytlačení romského etnika*“ a dále Mgr. Š. sdělil, že „*nemá ráda Romy proto, že ji asi někdy nějaký Rom odmítl jako ženu*“.

Jako nedůvodnou krajský soud opětovně shledává žalobní námitku, že žalobce nebyl „obeslán“, že mu nebyla dána možnost se ve věci hájit, protože z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci bylo Oznámení a předvolání k ústnímu jednání správního orgánu I. stupně ze dne 20.2.2009 doručováno do vlastních rukou na adresu P., R. 2332/12, žalobce však nebyl poštovním doručovatelem zastížen a zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 24.2.2009, kdy byla také zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky. Žalobce si však tuto zásilku nevyzvedl a k doručení této zásilky tak došlo v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu fikcí doručení dne 6.3.2009. Skutečnost, že si žalobce tuto zásilku na poště nevyzvedl, lze klást jen k jeho tíži, jakož i to, že se v důsledku toho nezúčastnil ústního jednání před správním orgánem I. stupně dne 18.3.2009. Žalobce se tak sám zbavil možnosti v řízení před správním orgánem I. stupně tvrdit rozhodné skutečnosti, předkládat důkazy, klást svědkům otázky atd.

Krajský soud rovněž nemá důvod měnit svůj závěr uvedený již v rozsudku ze dne 25.1.2010 o nedůvodnosti žalobní námitky, že žalovaný si měl sám zjistit to, že navrhovatelky jsou skutečně „*rasistky*“, což dovozuje bez bližšího a konkrétního zdůvodnění z toho, že díky nim nedostala jeho rodina jednorázovou dávku na zaplacení nedoplatku za elektřinu. Krajský soud opětovně konstatuje, že označení někoho za „*rasistu*“ je s ohledem na obecný význam tohoto slova pejorativní, obecně způsobilé jiného urazit a v podaném odvolání žalobce jen obecně tvrdil, že navrhovatelky „*ohrožují dětské životy a nutí Romy, aby kradli*“, s čímž se vypořádal již správní orgán I. stupně, na jehož závěry žalovaný poukazuje a jejichž rozhodnutí tvoří jeden celek, tím, že navrhovatelky jen konaly svou práci, při níž se musí řídit platnými právními normami. Nelze souhlasit se žalobcem v tom směru, že „*pokud*

někdo někoho z něčeho obviní, pak dotyčný musí prokázat nepravdivost takového obvinění a teprve potom to lze chápat jako urážku“, protože nelze prokazovat negativní skutečnost, názor žalobce je v rozporu se základními právními zásadami.

V zásadě je možné souhlasit se žalobcem v tom směru, že způsobilost výroků někoho urazit je třeba posuzovat objektivně i s přihlédnutím k tomu, jaké výrazy byly použity, v jaké situaci, kdy a kde a zejména vůči komu se tak stalo. To však také přezkoumatelným způsobem hodnotily správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích.

Pro posouzení toho, zda jde v daném případě o přestupek podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích je významné také to, že předmětné výroky učinil žalobce přímo adresně vůči navrhovatelkám, přičemž krajský soud má za to, že tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu daného přestupku. Jak již výše krajský soud uvedl, je samo o sobě urážlivé označení někoho za „*rasistu*“, bez ohledu na to, že se žalobce zjevně subjektivně domníval, že jeho žádostem nebylo navrhovatelkami jako dávkovými specialistkami vyhověno z důvodu jeho romského původu. Podstatné zejména pro posouzení společenské nebezpečnosti výroků žalobce z hlediska způsobilosti těchto výroků navrhovatelky urazit ve smyslu citovaného zákonného ustanovení je jejich hodnocení ve vzájemné souvislosti, když je nepochybné, že byly směřovány nepochybně přímo, adresně vůči navrhovatelkám a neomezily se jen na jejich označení jako rasistek, ale také na výroky o tom, že „*mají právo jen držet hubu*“, že se „*podílejí na vytlačení romského etnika*“ a výrokem ve vztahu k Mgr. Michaela Š., že „*nemá ráda Romy proto, že ji asi někdy nějaký Rom odmítl jako ženu*“, čímž urážlivým způsobem zasáhl i do intimní sféry této navrhovatelky.

Ze způsobu jednání žalobce, který se sám dostavil do kanceláře navrhovatelek, které vzápětí slovně napadl výše uvedenými výroky, které s ohledem na svůj zcela nevhodný obsah a ve vzájemné souvislosti jsou dle názoru krajského soudu nepochybně obecně schopné jejich adresátky (navrhovatelky) urazit, lze také dovodit, zejména s ohledem na to, že žalobce se sám dostavil do kanceláře navrhovatelek, že se nejednalo jen o určité zkratovité jednání žalobce, ale že předmětné výroky, jejichž obecné urážlivosti si musel být žalobce vědom, pronesl v přímém úmyslu navrhovatelky urazit. Lze jistě souhlasit se žalobcem v tom, že s ohledem na povolání navrhovatelek (dávkových specialistek), lze po nich s ohledem na to, že se ve svém pracovním styku stýkají s lidmi ve vypjatých životních situacích, kdy nepochybně jednání probíhají i ve velmi emotivně vyostřených situacích, jistou vyšší míru tolerance vůči výroky svých klientů, které mohou mnohdy pramenit právě z jejich objektivně těžkých a obtížně zvládnutelných životních problémů. To však neznamená, jak uvedl již Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku, že si mohou účastníci řízení či jiní občané vůči těmto pracovnícím dovolit cokoliv a tyto si musí nechat vše líbit. Svými výroky dle názoru krajského soudu s ohledem na jejich množství a obsah, jak již bylo výše rozvedeno, žalobce i tuto míru tolerance značně překročil, navrhovatelky se oprávněně cítily jeho výroky uraženy a žalobce těmito výroky po formální i materiální stránce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Nedůvodné jsou v této souvislosti námitky a návrhy žalobce, aby krajský soud prověřil všechny dávky, o něž požádal se svou družkou D. P., protože jde o důkazy, z nichž je zřejmé, že po dlouhou dobu byl na něj činěn nátlak, několikrát musel

zasahovat i veřejný ochránce práv, aby soud provedl výslech A.Š., s tím, že je na něj také vyvíjen nátlak, aby nebyl aktivní v sociální politice, kdy žalobce rovněž odkázal na věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 38 Cad 38/2008. Předmětem tohoto řízení je totiž výlučně rozhodnutí v přestupkové věci, pokud jde o rozhodnutí o žádostech žalobce, resp. jeho družky, o dávky, jde o jiná řízení, v nichž žalobci nic nebrání uplatňovat v souladu s právními předpisy opravné prostředky a ani skutečnost, že případně nebylo jeho žádostem (dle subjektivního přesvědčení žalobce neoprávněně) vyhověno v rámci rozhodovací činnosti navrhovatelek, není důvodem k tomu, aby se vůči nim dopouštěl žalobce urážlivých výroků. Rovněž žalobcem uváděný nátlak je jím samým uváděn výlučně obecně a za aktivitu žalobce v sociální politice rozhodně nelze považovat urážky pracovníků správních úřadů či jiných osob. Z těchto důvodů je v projednávané věci zcela nadbytečné provádění žalobcem dále navržených důkazů, tj. zejména výslech A. Š., popř. provádění důkazu spisem zdejšího soudu sp. zn. 38 Cad 38/2008.

Pro úplnost zbývá dodat, že správní orgány obou stupňů se ve svých rozhodnutích rovněž řádně vypořádaly i s výší uložené sankce ve výši 1.000,- Kč, když také přihlédly k povaze a obsahu výroků žalobce i k jejich množství (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích).

Ze všech výše uvedených důvodů tedy neshledal krajský soud podanou žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný byl v řízení procesně úspěšný, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 23.9.2011

Mgr. Ondřej Mrákota
samosoudce